

9. KAPITOLA

Všechno zešedlo.

Jenny tepala krev ve spáncích, burácela jako oceán. V jediném okamžiku se přenesla zpátky do chvíle, kdy se všichni ocitli ve Hře, vtaženi do Světa stínů. Vnímala, jak ji unáší stejně silný proud a smysly jí obestírá stejná temná mlha. Stejná tupá, bezmocná hrůza. Padala do prázdna.

Neomdlela, i když si to přála. Ochable mu visela na ruce, cítila temnotu všude kolem, ale zůstávala při vědomí.

Zabije ji. Ten hlas v telefonu patřil jemu. Poslal za ní a za Audrey stínového vlka a v hodině počítačů zase stínového hada. Zabil Gordieho Wilsona.

V duchu pořád slyšela ten zkreslený, nenávidný šepot: „*Hladový...*“

Vzlykla.

Čirá hrůza jí dodala sílu, aby se zase postavila na vlast-

ní nohy a pokusila se osvobodit. K jejímu úžasu ji pustil. Udělala dva potácivé kroky vzad a narazila do zábradlí balkonu. Mlčky se na něj dívala.

Nejdřív ze všeho si pomyslela, že měla být lépe připravená – ale na Juliana se připravit nedalo. Vždycky představoval šokující nápor na smysly.

Jeho oči pod maskou byly jako tekutý kobalt. Celý obličej měl zahalený do stínu. Vlasy mu v šeru zářily, bílé jako měsíční svit na vodní hladině.

Nevypadal lidsky. Byl ostřejší, sytější, jasnější než jakýkoliv člověk. A působil skutečněji – což bylo zvládné, protože tohle měl být reálný svět.

Stál přímo v jejím světě, ne na nějakém místě na půli cesty, jako byl ten obchod Další hry, který zřejmě existoval na pomezí světů. Stál tu, chodil a byl schopen všeho.

Teď vypadal hrozivě. Nebezpečně.

Jenny se cítila neskutečně ohrožená. Srdce jí bušilo tak hlasitě a nepravidelně, až se bála, že se jí rozskočí.

„Žluté růže značí nevěru, víš?“ pronesl ležérně.

Už si vzpomínala na jeho hlas. Předtím si ho nedokázala vybavit. Pamatovala si jen to, co si o něm myslela – že je zpěvný a živelný jako voda bublající na kamenech, ale to nijak nepopisovalo jeho krásu ani jeho chlad.

Sáhla na kytici miniaturních růží, které měla na rameni. Nádherné bledé květiny se zlatým leskem. V duchu si vybavila, jak na ně Brian překvapeně zamrkal a jak hlesl: „*V květinářství to nějak popletli...*“

„Poslal jsi je ty,“ řekla. Její hlas zněl divně – přidušeně